

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εὗρον ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνος — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τέσσαρες Ὀκτωβρίου,
 δρᾶσις Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
 τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Ποῦντος χίλια τρακόσα κι' ὀκτώ,
 πανηγύρι πολέμου φρικτό.

Κουδέντα τῶν ξυλίνων περὶ τῶν ἀνθρωπίνων.

Α'.

Π. — Εἶσαι κάπως ἐξηγμένους.
 Φ. — Ἔχω σφρίγος, ἔχω μένος
 γὰρ πολέμους θηριώδεις,
 καταστρεπτικούς, φρικώδεις.

Π. — Φασουλῇ μου, σὲ καλὸ σου...
 ἔχει στρίψει τὸ μῆαλό σου.
 Φ. — Βάρδα βάρδα νὰ περάσω,
 θέλω, Περικλῆ, νὰ δράσω,
 τὸ σπαθί μου νὰ τροχίσω,
 νὰ σκοτώσω, νὰ λογχίσω.

Π. — Σὲ καλὸ σου, Φασουλῆ.
 Φ. — Πόλεμος μὲ πυρπολεῖ,
 πόλεμος μὲ συνταράττει.

Καὶ κυττάζω νύκτα' μέρα
 πρὸς τὰς μάχας ἐκεῖ πέρα,
 πρὸς τὰ πολεμοῦντα κράτη.

Π. — Θὰ' στής βρέξω καὶ σιώπα.
 Φ. — Χίλιας δὲ φῶραις σοῦ τῶπα
 ὅτι πόλεμος μὲ φλέγει.

Κι' ἔνα μάτι φρίκης, τρέλλας,
 προσηλόνω' στὰς Βρυξέλλας,
 'στὴν Ἀμβέρσα, 'στὴ Λιέγη.

Γὰρ τοὺς Βέλγους πῶς λυποῦμαι...
 ὅσα καὶ γι' αὐτοὺς ἀν' ποῦμε
 τοὺς ἀξίζουν, ἀδελφέ μου.

Δίχως λόγο κι' ἀφορμὴ
 'χύθησαν μὲς' στὴν ὁρμὴ
 καταστρεπτικοῦ πολέμου.

Καὶ τὸ Βέλγιον ἀλήθεια δόξης στέφανος λαμπρύνει...
 τίμιον κι' ἀγαπημένον καθεμιάς ἀνδρείας χῶμα,
 κι' ὁ λαμπρὸς ὁ Βασιλεὺς των, ὁ μεγάλος ἐν εἰρήνῃ,
 ἀνεφάνη κι' ἐν πολέμῳ μεγαλῆτερος ἀκόμα.

Ποῦ' περίμεναν ποτέ των τέτοιας φρίκης ξαφνικὰ
 κι' ἀπερίγραπτα κακά.

Γὰρ τοὺς Βέλγους πῶς λυποῦμαι καὶ κατάκαρδα πονῶ
 καὶ τὴν τύχη των θρηνῶ.

"Ενας κόσμος, χασομέρη,
μὲ χρυσῆς εἰρήνης χάριν
ἤναγκάσθη νὰ προσφέρῃ
ἐκατόμβας εἰς τὸν Ἀρην.

"Ενας κόσμος, ὅπως λέγουν, ἡσυχος, εἰρηνικός,
ἄρον ἄρον ἐπέσθη νὰ γενῇ πολεμικός,
κι' ἐδοξάσθη καὶ μὲ ξίφος ἡ πατρία τῶν ἡ χώρα,
δὲν ἐτρόμαξε τὴν λάμψιν τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης,
καὶ δὴ στέφανοι μεγάλοι θὰ τὴν στεφανώσουν τώρα,
ἓνας θάνατι τοῦ πολέμου, κι' ἄλλος θάνατι τῆς εἰρήνης.

Τόπος ἀληθῶς εὐδαίμων,
πλὴν ὁ κλύδων τῶν πολέμων
ἐπισκίπτει τρομερός.

Κι' εἶδα πρωτεύουσας τούτων,
εἶδα τέχνην, εἶδα πλούτον
παρὰ νάλωμα πυρός.

"Ὡ τῆς μοίρας τῆς γῆνις!..
ἓνας κόσμος τῆς εἰρήνης,
ποῦ καθεὶς τὸν ἐξετίμα.

"Ἐξορμᾷ πρὸς τὴν σφαγὴν,
καὶ τὴν πατρικὴν τοῦ γῆν
βῆμ' ἀμφισβητεῖ πρὸς βῆμα.

Βλέπουν φοβερὰ χαλάστρα,
βλέπουν σωριασμένα κάστρα,
τόσου πλούτου κτίρια.

Τώρα φεύγουν πανοικεῖ
καὶ πλανῶντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ τραβοῦν μαρτύρια.

"Ἐτσι δίχως ἀφορμὰς, δίχως προηγούμενα,
καταστρέφεται κανεὶς στὰ καλὰ καθούμενα.
"Ἐτσι ἔξαφνικὰ παθαίνεις συμφορὰς σὰν κι' αὐταῖς,
καὶ χωρὶς ἐσὺ νὰ φταῖς
πόλεμος θεοστουγῆς
σὲ σωριάζει κατὰ γῆς.

Κάποιος θέλει νὰ περάσῃ κι' ἀπὸ τὸ δικό σου σπῆτι,
μέσ' ἀπὸ τὰ χώματά σου,
κι' ἂν τοῦ πῆς μὲ τόλμην: στάσου,
τότε πόλεμον ἀμέσως ἄρον ἄρον σοῦ κηρύττει.

Καὶ σὲ βρίσκει συμφορὰ,
κι' ὅπου πρότερον χαρά,
σήμερα κατήφεια.

Κλάψε, Περικλῆ, μ' ἐμένα,
καὶ τῆς τύχης τὰ γραμμένα
ἀδηλα καὶ κρύφια.

B.

Π.—Τώρα μέσα' στοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου τὸ μπουρί,
ποῦ δὲν φθάνει κανεὶς οἶκτος,
θεῖα δίκη τιμωρεῖ
τὴν Εὐρώπην ἀμειλίκτως.

"Ὅταν, φίλε Φασουλῆ,
μέσα' στὴν Ἀνατολὴ
ἐσφαζαν ὁμογενεῖς
κι' ὁμοθρήσκους σὰν τραγιά,
δὲν ἐπόνεσε κανεὶς
Εὐρωπαῖος τὸν Ραγιά.

"Ὅταν ἄγριος Σατράπης
καὶ θεοστουγῆς χασάπης
ἀφρισμένος καὶ μὴνίων
σ' αἵματος λουτρὸν ἐπλύθη,
κι' ἐθυσίασε τὰ πλήθη
παντλημῶν Ἀρμενίων.

"Ὅταν' στὴν Ἀνατολὴ
κάθε δύστηνος φυλὴ
ἔλυωνε καιροὺς καὶ χρόνους
μὲ πολλοὺς ἀφάτους πόνους.

"Ὅταν ἔσκυδαν ἀφώνως' στοῦ δημίου τὴν λεπίδα,
καὶ μαινόμενος Δερβίσης
σὲ σωροὺς νεκρῶν ἐπήδα,
κατεχειροκρότ' ἡ Δύσις.

"Ὅταν βογγητὸ καὶ στῆνος
εὐχαρίστει τὰ Ντιθάνια,
κι' εἶχαν γίνεи τὰ Βαλκάνια
σκοτεινὴ κοιλάς κλυθμῶνος.

"Ὅταν στρατιὰι προσφύγων ἐζητούσαν φωλιά
καὶ τοὺς ἐδιώχναν τοὺς δόλιους σὰν ἀδέσποτα σκυλιά.
"Ὅταν' στὴν Ἀνατολὴ, ποῦ λαμποκοποῦν τὰ χιόνια,
ἔδλεπες καιροὺς καὶ χρόνια
τῶν χριστιανῶν ρημάδια κι' ἀξημέρωταις βραδείαις
νὰ σπαράζουνε καρδαίαις.

"Ὅταν ἦτο μόνος βίος τὸ στενάζειν καὶ πονεῖν
κι' ἔτρεχες μέσ' στὴν Εὐρώπῃ κάθε πόρτα νὰ κυτᾶς,
ὅλοι βούλωναν ταῦτιά των καὶ δὲν ὕψωνε φωνὴν
μήτ' ἐπίσκοπος κανένας, μήτε Πάπας καὶ παπᾶς.

Σὲ δεήσεις, ἐκείας,
καὶ μικρῶν γονυκλισίας
πάντα' στάθηκαν κουφοί.

Καὶ ποτὲ γιὰ τὰ δεινὰ μας
καὶ τὰ τόσα βάσανά μας
δὲν τοὺς κἀνῃκε καρφί.

"Ἐγελοῦσαν μὲ τὴν λύσαν τῶν αἰμοχαρῶν τυράννων
καὶ τὸ θέαμα τῶν φόνων,
καὶ συνεκινούντο μόνον,
ὅταν ἤκουαν πὼς πάσχουν τὰ μελέτητα Σουλτάνων.

"Ὅλα' πῆγαιναν' στὰ κούφια, τίποτα δὲν συνεκίνει
κάθε φιλανθρώπων κλίκα...
ὅμως ἤλθε κι' ἡ σειρά των... τώρα, Φασουλῆ, κι' ἐκεῖνοι
δοκιμάζουμε τὴν γλύκα.

Τώρα χάνονται τὰ πλούτη
καὶ τὰ δίκαια καθενὸς,
τώρα σφάζονται καὶ τοῦτοι
μεταξὺ των ἀπηνῶς.

Τώρα τὰ τραβοῦν κι' ἐκεῖνοι,
τώρα δάκρυα καὶ θρήνοι,
κι' Ἐρινύες τιμωροί.

Τώρα βογγητὰ θυμάτων
κι' ἓνας χεῖμαρρος αἱμάτων
τὴν Εὐρώπην πλημμυρεῖ.

Καθεμιάς προόδου ρεῦμα, κάθε σφρίγος ἀνεκότη,
τίποτα γερὸ δὲν μένει,
τώρα κι' ἡ πολιτισμένη
κι' εἰρηνοπαθὴς Εὐρώπη,
τῆς σοφίας τὸ Σχολεῖο,
ἐγιν' ἓνα μακελλεῖο.

Τώρα πᾶ καὶ τῆς Εὐρώπης περιώνυμοι πολῖται
τὴν ἐστὶν των ἀφίνουν καὶ πλανῶνται σὰν ἀλήται.
Τώρα πᾶ καὶ τῆς Εὐρώπης βλέπεις κόσμον πλούσιο
δίχως ἐπιόσιο.

Τώρα διωγμὸς καὶ τούτων τῶν μεγάλων ἀπηνῆς,
τώρα πᾶν κι' οἱ δυνατοί,
τώρα διώχνονται κι' αὐτοὶ
ἀπὸ παληοτουρκαλᾶδες σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς ἀσθενεῖς,
δίχως γιὰ τὸ διώξιμό των νὰ σηκώνεται κανεὶς.

Τώρα καὶ τοὺς Εὐρωπαίους μέσ' στὸ δρόμο τοὺς πετοῦν,
τώρα πρόσφυγες κι' ἐκεῖνοι καταφύγιον ζητοῦν.
Πλὴν ἐμεῖς χωρὶς κακία δὲν γελοῦμε' στὰ δεινὰ των
ὅπως ἔκαναν ἐκεῖνοι' στὰ δεινὰ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐμεῖς ὅλους τοὺς πονοῦμε,
μὰ κι' ἐχθροὺς πικρὰ θρηνοῦμε
ὅταν παραδυστυχῶν.

Κι' οἱ δικοί των οἱ λυγμοὶ
κι' οἱ δικοί των σπαραγμοὶ
στὴν καρδιά μας ἀντηχοῦν.

"Στὸ στομάχι μας κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν κάθεται,
καὶ' στὴν τόση συμφορὰ
δὲν φωνάζουμε σκληρὰ
πὼς σᾶς πρέπει τιμωρία καὶ καλὰ νὰ πάθετε.

Γ.

Φ.—"Ὁ κόσμος ὁ πλάνος
μὲ λόγχην, μὲ κρᾶνος
ὠμὸς προχωρεῖ.

Κι' ἐν μέσῳ λειμώνων
ἀγρίων δαιμόνων
ἀρχίζουν χοροί.

Τοῦ Χάρου κραυγὰλη,
κι' ἡ κρίσιμος πάλι
ἀκόμα μυκάται.

Ταῦτιά μας ἀκοῦν
πὼς ὅλοι νικοῦν,
κανεὶς δὲν νικάται.

Καπνὸς καὶ βολή,
πολέμου γκράν κάσσα...

Π.—Δὲν πᾶς' στὴ Βουλὴ;
Φ.—Γκούαρντα ἐ πάσσα.

Τι σπήτια μὲ μπόμπαις γκρεμίζονται χάχα,
κι' ἐδῶ πέφτουν κάτω τὰ σπήτια μονάχα,
κι' ἀφίνουν ἀνθρώπους νεκροὺς παρ' ἐλπίδα,
ποῦ γῆν οὐδετέραν οἰκοῦν καὶ πατρίδα.

Π.—Τι κατάστασις, Θεέ μου!..
τί παιδρότης τοῦ πολέμου,
τί χαρά, τί νοστιμάδα!..

Αἶφνης ὡς ἐκ περισσοῦ
ξαναβγάζει κι' ἡ φεσοῦ
στὸ σουλάτσο τὴν Ἀρμάδα.

Γερμανούς ἐπῆρε μέσα,
κι' ἔγρια μόλα κι' ἔγρια λέσσα
σουλατσάρει τρομερά.

Πλὴν κι' ὁ Στόλος μας, πολίται,
ἔμαθα πῶς ἀσχολεῖται
εἰς οὐδέτερα πυρά.

Φ.— Ἀδελφέ μου Περικλέτο, ποῦ χρωστᾷς τῆς Μιχα-
πόλεμον κ' ἐγὼ κηρύττω μὲ φωνὴν διαπασῶν, [λοῦς,
κι' ἡ τρομάρα τῆς τορπίλης στοὺς δικούς μας τοὺς για-
φέρνει φάρια καὶ θηρία τῶν Βορείων θαλασσῶν. [λοῦς

Σύρε τώρα νὰ φαρέφῃς τοῦ Φαλήρου τὰ κρογιάλι
κι' ἴσως φάρια νὰ τσανιώσῃς, ποῦ κανεῖς δὲν τὰ χεῖ' ὄγῃ,
φώκιαις, φάλαιναις, σαρδέλαις τοῦ κουτιοῦ καὶ τοῦ μπα-
[κάλη,
καὶ σκυλόψαρα καὶ γάδους, μπακαλιάρους δηλαδή.

Ἀπὸ φάλαιναις μπανέλαις βγάλε, βλάμη μου χρυσέ,
μήπως κάνωμε κανένα γιὰ τὸ στήθος μας κορσέ
τώρα ποῦ καὶ μιὰ φανέλα δὲν σοῦ δίνουν βερσέ.

Καὶ στοὺς χρόνους τοὺς παρόντας ἀγκοτῆς ὑπερτροφίας
ἔλα, φίλε μπακαλιάρο,
νὰ συντρώγωμεν ἀφύας
σὺν ἐλαίῳ κι' ὄξυ γάρῳ.

Θέλω, Περικλῆ, μπαροῦτι,
δρᾶσιν ἀνθρωπότητος,
δὲν μ' ἀρέσ' ἡ σάχλα τούτη
τῆς οὐδετερότητος.

Π.— Πάψε τέτοια νὰ μοῦ λές
πρὶν' στῆς θρέξω καὶ καλαῖς.

Φ.— Θέλω φύσεις θερμοαίμους,
καὶ τὴν λύρα γιὰ πολέμους
κάθε τόσο νὰ κουρδίζω.

Θέλω κόσμο νὰ τρομάζω,
θέλω πόλεις νὰ ρημάζω,
καὶ τὸ πᾶν νὰ βομβαρδίζω.

Θέλω, κάρ' ἀγαπητή,
μήτ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
πτώματα, καταστροφάς...
Π.— Φαίνεται πῶς θὰ τῆς φᾶς.

Φ.— Ἡ πρόην φύσις ἡ δειλὴ
μεταβολὰς ὑπέστη...

(Ἐξαίφνης ἄγγελος λαλεῖ
ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.)

Ἀγ.— Πένθος ἀνὰ τὸν Αἴμον.

Φ.— Τί θλιβερὰ λαλεῖς;

Ἀγ.— Ἐν μέσῳ τῶν πολέμων
πεθαίνουν Βασιλεῖς.

Ἡ Ρουμανία τώρα
προβαίνει μαυροφόρα.

Ἡ Ρουμανία σήμερα τὸν Κάρολό τῆς κλαίει
καὶ τῆς μεγάλης μνήμης τοῦ μακαρισμοῦ τῆς λείει.

Ρίχνει μὲ πόνο δρὸ ματιαῖς
μὲς τοῦ πολέμου τῆς φωτιαῖς
καὶ τῆς τριγύρω μπόραις.

Καὶ στέκεται χωρὶς 'μιλιὰ
'μπρὸς τοὺς νεκροὺς τοῦ Βασιληᾶ,
ποῦ σδύνει τέτοιαις ὥραις.

Ἐκεῖνος καλλιμάρμαρῃ τὴν δόξα τῆς ἐσμίλευε,
κι' ἦτανε τέτοιος Βασιληᾶς, ποῦ τοῦλεγε: βασίλευε.
Κι' ἂν δὲν τὸν ἐστεφάνωσε κλεινοῦ πολέμου νίκη,
μὰ τοῦτος ἐτελείωσε καὶ τὴν γνωστὴ συνθήκη.

Καὶ σεῖς μὲ τρόπαια πολλὰ
'μπρὸς τοὺς νεκροὺς σταθῆτε,
κι' ἐκάματε πολὺ καλὰ
καὶ σεῖς νὰ λυπηθῆτε.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ δείξετε καὶ μὲ
σὲ τούτῃ τὴν θανή...

Ἐνὸς μεγάλου Βασιληᾶ κι' ἀληθινοῦ χαμὸ
καθέναν τὸν θρηνεῖ.

Φ.— Μὲς τοῦ μεγάλου κλύδωνος τοὺς βρόντους τοὺς φρι-
ἐχάθηκ' ἓνας Βασιληᾶς ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς. [κτοῦς
Ἐχάθηκ' ἓνας Βασιληᾶς σὲ τοῦτον τὸν τυφῶνα,
ποῦ τοῦλεγε: χαλάλι σου κι' ὁ Θρόνος κι' ἡ Κορῶνα.
Κι' ἔδω τὸν λυπηθήκαμε πολὺ τὸν Κάρολό σας,
ποῦ θελε νά'ναι Βασιληᾶς μόνο γιὰ τὸ καλό σας.

Τρόπαια δόξης καὶ τιμῆς
τοῦ θανάτου τοῦ στήνω,
ἀλλ' ὅμως ἔχομε κι' ἐμεῖς
Ρήγα τὸν Κωνσταντῖνο,
ποῦ σ' ἄλλο κράτος Βασιληᾶς ὡς ἂν κι' αὐτὸν δὲν εἶναι,
κι' ὅλοι τοῦ λέν: βασίλευε γιὰ πάντα, Κωνσταντίνε.